

Wolkroviny (únor 2020)

Obsah

Úvodní slovo šéfredaktora	3
Recenze: Teď ne! aneb Na tohle teď není ta pravá chvíle	4
Lyžařský kurz kvint a prvních ročníků 2020	5
Masopust v Prostějově	6
Prostějovský debatní pohár	8
Téma čísla: Reprezentační ples GJW	9
Příběh na pokračování: Rybníková odplata.....	12
Rozhovor s učitelem	14
Post skriptum.....	17

Úvodní slovo šéfredaktora

Vážení čtenáři,

vítám vás u únorového čísla školního časopisu Wolkroviny. V tomto čísle jsme jako téma vybrali nedávno proběhnutý maturitní ples naší školy, dále například zpracovali reportáž a fotoreportáž o masopustu v Prostějově a také vyzpovídali Mgr. Tomáše Kolaříka ohledně organizace lyžařských kurzů.

Na tomto místě bych chtěl také v redakci přivítat novou posilu, Terezu Antoníčkovou, která bude nadále pracovat na aktuálních reportážích ze školy i z města.

Příjemné čtení vám přeje

Dominik Zajíček

šéfredaktor

Recenze: Ted' ne! aneb Na tohle ted' není ta pravá chvíle

Nenáročná komedie v hlavní roli s Michalem Dlouhým (Frederik) a Kristýnou Frejovou (Blandine). Hlavní dějová linka se točí okolo Frederika, jeho milenky a situace, která nastala po tom, co autem srazil bezdomovce. Frederik se snaží skrýt zraněného bezdomovce i temperamentní milenku,

kteřá touží po změně a chce mít svého milence pouze pro sebe. Toho chce dosáhnout tím, že přinutí Frederika k rozvodu s Blandine. Do děje později vstupuje i obchodní partner ze Švýcarska, pan Schwimmer. Scény nejsou prvoplánové, jedná se o kvalitní představení, které nenechá diváka ani na chvíli vydechnout. Vtipné chvíle zmatení dodávají komedii na lehkosti. Výborně je zahráná role bezdomovce (David Punčochář), který žije naprosto odlišným způsobem životem než zhyčkaný Frederik. I tentokrát musím vyzdvihnout Michala Dlouhého a jeho výkon, perfektní mimiku a celkové pojetí role. Kristýna Frejová excelovala v roli manželky krachujícího Frederika a představovala obětavou partnerku, která udělá vše pro záchranu manželova byznysu. Prostějovské publikum představení ocenilo a odměnilo herce dostatečně dlouhým potleskem.

Hodnocení: 70%

Autor: Barbora Smékalová

Lyžařský kurz kvint a prvních ročníků 2020

V termínu 19. - 24. ledna 2020 se uskutečnil lyžařský kurz. První ze dvou lyžařských výcviků byl určen pro první ročníky čtyřletého a kvinty osmiletého gymnázia. K této příležitosti jsme si pro vás připravili rozhovor s vedoucím lyžařského kurzu Mgr. Tomášem Kolaříkem:

Na jakém místě se tento rok lyžařský kurz uskutečnil?

Celý výcvik probíhal v Ski Parku Gruň. Tento lyžařský areál se nachází, v Beskydech ve Starých Hamrech.

Jak vám přálo počasí? Jaké byly sněhové podmínky?

Vzhledem k letošní zimě téměř ideální...

Kolik studentů se lyžařského výcviku zúčastnilo?

Lyžařského kurzu se zúčastnilo celkem 78 studentů ze čtyř tříd.

Byly v průběhu lyžařského kurzu organizovány nějaké lyžařské soutěže nebo závody?

Ne, žádné soutěže neproběhly, organizované aktivity proběhly pouze v rámci večerního programu v chatě.

Z kolika členů se skládal pedagogický doprovod?

Studenty doprovázelo celkem 9 učitelů.

Zahrnoval lyžařský kurz kromě samotného výcviku nějaké další aktivity?

Ano, především večerní program, který si připravili studenti. Dále proběhly přednášky o běžeckém lyžování a snowboardingu, jež si připravili kolegové.

Autor: Karolína Přibyllová

Masopust v Prostějově

Co je to vlastně masopust?

Masopust je období od Tří králů až do začátku postní doby (půst znamená, že je povinnost zdržet se hodování), hlavně však poslední tři dny, kterými masopust končí. Na Moravě se označuje jako fašank nebo ostatky. Přestože se nejedná o církevní svátek, termín masopustu se určuje dle Velikonoc.

Masopust je čas tance, množství jídla a pití, hodování a veselí. Toto období vyvrcholí masopustním úterým, kdy se pořádají zejména průvody masek. Večer po průvodu se svátek

zakočí hostinou a tancem v hospodě. Na úplný konec se často pochovává basa, která se vynese ven a pohřbí. Následující den, v Popeleční středu věřící navštíví kostel, kde jim kněz na čelo udělá kříž z popele. Poté následuje čtyřicet dní půstu až do Velikonoc.

Masopust v Prostějově

V sobotu 22. února se masopust uskutečnil i v Prostějově. Akce začala v deset hodin krátkým přivítáním návštěvníků. Poté následoval masopustní průvod masek. Dále bylo vynášeno prasátko, uskutečnilo se divadelní představení nebo komedianti předváděli své umění. V určitých časech hrála návštěvníkům také masopustní kapela.

K tomuto článku jsme doplnili ještě krátkou fotoreportáž:

Autor: Karolína Přebilová, Tereza Antoníčková

Prostějovský debaťní pohár

Dne 7. 2. se na prostějovském Reálném gymnáziu konal už čtvrtý ročník soutěže Prostějovský debaťní pohár. Soutěž je určena pětičlenným týmům ze středních škol, které mají za úkol vyvracet, nebo naopak obhajovat náhodně vylosovaný postoj k předem známému tématu. Letos byla tato témata tři: 1) Greta by měla chodit do školy; 2) Plán Evropské komise na dosažení uhlíkové neutrality je málo ambiciózní; 3) Politici by měli v případě trestního stíhání vůči své osobě automaticky opustit veřejné funkce.

Každý tým se skládá ze tří řečníků a dvou tazatelů, přičemž jejich výstupy

se na přeskáčku střídají s výstupy řečníků a tazatelů druhé strany.

Tým Gymnázia Jiřího Wolkerova se skládal z pěti členů: Martina Začalová (první řečník), Tomáš Crhonek (první tazatel), Martin Dobeš (druhý řečník), Jakub Souček (druhý tazatel) a Dominik Zajíček (třetí řečník).

V prvním a druhém kole si tým vylosoval postoj kladný, ve třetím kole postoj záporný.

Celkem se soutěže účastnilo osm středních škol, na prvním místě se umístil tým z Reálného gymnázia.

Autor: Dominik Zajíček

Téma čísla: Reprezentační ples GJW

Dne 7. února se v KaSCentru v Prostějově konal každoroční reprezentační ples Gymnázia Jiřího Wolкера, na kterém proběhlo i stužkování maturantů. Stužkovány byly čtyři třídy: O8. A třídním učitelem Ing. Radimem Šubertem, Ph.D., O8. B Mgr. Ludkem Škvařilem, 4. A Mgr. Hanou Hnízdilovou a 4. B Mgr. Gabrielou Svobodovou. O hudební doprovod se postarala kapela NOVIOS se zpěvačkou Zuzanou Kožnárkovou, která předtím vystupovala například i na závěrečných věnečcích tanečních kurzů. Celým večerem jako moderátor provázel ředitel prostějovské knihovny MgA. Aleš Procházka.

Letošním tématem maturitního plesu byla Magická zahrada, což se samozřejmě odrazilo i na celkové výzdobě Společenského domu. V jednom ze dvou fotokoutků tak byly například vytvořeny dekorace a pozadí pomocí papírových květín, jeviště bylo ozdobeno stromem s řetězy bílých světel.

Jako každý rok večer začínal vystoupením stužkovaných tříd, poté následovalo samotné stužkování. V závěru večera nechyběla tombola ani půlnoční překvapení.

Autor: Dominik Zajíček

Fotografie: Adam Mráček

Příběh na pokračování: Rybníková odplata

Ležela jsem s rýmou ve svém pohodlném pelíšku a přemýšlela, jak Billovi včerejšek vrátit i s úroky. Rozhodla jsem se, že ráno zahájím válečnou operaci. Tak tedy první krok: Zajdu za Sissinkou a diplomacií na velmi vysoké úrovni vyjednám spojení. Druhý krok: Vymyslíme se Sissinkou pečlivě promyšlenou a do všech detailů naplánovanou pomstu. Jako třetí krok už mě nic nenapadlo a navíc se mi už únavou klížily oči, proto jsem vymyšlení jednotlivých kroků nechala na ráno.

Při vrcholení svítání jsem se opět vyvalovala na vyhrátém schodku mezi zahradou a verandou a přemýšlela, tentokrát ne jak otevřít zavíčkovanou krabici plnotučného mléka stojící přímo přede mnou, ale nad přeslaskou odplatou. V tu ránu mě ale napadlo, že se budu muset, až půjdu jednat za Sissinkou, dostat přes Billovu zahradu, což je pro mě zakázané území. Nechala jsem proto jednotlivých kroků a začala obhlížet situaci. Po dvou minutách jsem už stála v prostoru, kde se každé kočce naježí chlupy a začne jí tlouct srdíčko jako o závod. Jelikož Bill pořád chrněl, žádné nebezpečí nehrozilo a já jsem s oddechem stála na pozemku

kočky Sissinky, která se právě procházela. Na podobném schodku, jako máme my, už měla připravenou snídani v podobě mlíčka v kytičkované misce. To JÁ jsem měla mlíčko v misce naposled tak před dvěma měsíci. Sissinka si mě všimla. Pozdravila mě: „Mňauca, Lily, potřebuješ něco nutného?“ otázala se mě a upravila si růžovou mašličku na svojí šíji. Já jsem jí vylíčila, jak mě Bill neustále otravuje a jaké to má následky - ty všichni známe, večerní hladovka a rýma. Sissinka celou dobu poslouchala a přikyvovala. Pak jsem ji začala přesvědčovat, proč potřebuji její spojení. Po chvíli ji už tisíce a tisíce mých zdoluhavých argumentů přestaly bavit a konverzaci uřadila krátkým: „Fajn, pomůžu ti. Vidím, že to potřebuješ.“ A pozvala mě na ranní misku mléka.

Když jsme seděly, mimochodem zády k plotu oddělujícímu Billovu a Sissinčinu zahradu u snídani a povídaly si taky chvíli o něčem jiném než stále jen o Billovi, uslyšely jsme najednou za sebou otravný hlas. „Dobré jitro, dámy, ranní mlíčko?“ Bill. No jasně. Otočila jsem se a vyplázla na něj jazyk. On také, samozřejmě. Jenže pak přišlo to nejhorší - Bill se začal na Sissinčinu

zahradu pohrabávat. Ta zaječela tak silně, až jí z krku spadla růžová mašlička.

Utekly jsme se Sissinkou až na ulici. Běžely jsme jako vítr dál a dál... až jsme zjistily, že jsme u rybníka. Ohlédly jsme se. Bill uháněl pochopitelně za námi. Díkybohu jsme byly dvě na jednoho. Skryly jsme se do bezpečného keřku a přemýšlely, jak se Billa zbavit.

Vylezla jsem z křoví, abych obhlédla Billovo konání. Ten vztekle prohledával všechny keře, až se přiblížil k tomu našemu. Já se posměšně usmála, protože to bylo přesně to, co jsme potřebovaly. Zamňučela jsem na Sissinku: „Tři, dva, jedna, TEĎ!“ a vyběhly jsme z úkrytu ven druhou stranou. Oběhly jsme několik keřů směrem k Billově ocasu. Chytily jsme ho dráčky. Bill bolestně zavyl a rozběhl

se směrem k vodě. Karamba, pomyslely jsme si obě naráz. Plán jsme vymyslely tak, že Billa odeženeme hodně daleko a utečeme! Bill skočil jako kůň v parkourovém závodě přes překážku do vody, až vystříkla na břeh. My jsme se zuby nehty držely jeho ocasu. Bill přepravoval rybník jako vorvaň a hnal se, opět jako kůň, ale tentokrát v dostizích, daleko směrem od vsi. Mrkla jsem spiklenecky na Sissinku. Seskočily jsme z Billova ocasu a utíkaly zpět až domů. Bill se za námi ani neohlédl. Plán vyšel.

Ten den se mi výpravu ven podařilo skrýt a večere mi byla naservírována až pod nos k pelíšku. Jako na zámku. Byla propečená vepřová kotletka, tak jsem si to užila. Z čeho jsem ale měla radost nejvíc? To, že se Bill ze své pomsty dlouho těšit nebude!

Rozhovor s učitelem

Pro únorové číslo školního časopisu Wolkroviny jsme vyzpovídaly Mgr. Evu Beckovou. Řada studentů ji může znát z hodin anglického jazyka, případně z nejrůznějších soutěží a olympiád zaměřených právě na anglický jazyk.

1) Jak dlouho již učíte na Gymnáziu Jiřího Wolкера?

Abych byla upřímná, tak to přesně nevím, ačkoliv jsem se snažila všechna ta léta přesně spočítat. Přibližně bych si ale dovolila tvrdit, že

to bude již šestnáct let, letošní rok bude sedmnáctý. Dle mě ale není důležité, jak dlouho zde pedagog učí, ale mnohem důležitější je, jak učí.

2) Odkud pocházíte?

Pocházím přímo z Prostějova.

3) Kde jste studovala? Jaké obory jste pro svá studia zvolila?

Studovala jsem Reálné gymnázium tady v Prostějově. Svá vysokoškolská studia jsem strávila na Filosofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, obor anglická filologie a divadelní věda.

4) Chtěla jste se vždy stát učitelkou? Co bylo Vaše původní přání?

Nikdy jsem učitelkou být nechtěla, nikdy dříve jsem nad tím ani nepřemýšlela. Mou úplně původní vizí byla kariéra veterinářky. Uvažovala jsem také nad povoláním letušky či překladatelky. K učitelství jako takovému jsem se dostala téměř náhodou.

5) Jaké jsou Vaše vztahy se studenty tohoto gymnázia?

Studenty tohoto gymnázia považuji za specifickou skupinu studentů, protože jsme škola, která má

relativně svobodného ducha, což znamená, že i studenti zde mají poměrně velkou volnost. Řada z nich s tím dokáže zacházet velmi dobře, zvládají i své povinnosti, a právě s těmito studenty mám bezproblémové vztahy.

6) Jak se Vám spolupracuje s pedagogickým sborem?

Všichni kantoři zde na gymnáziu mají jeden cíl, a to vychovávat a vzdělávat studenty. Mým zaměřením jsou jazyky, proto úzce spolupracuji víceméně jen s pedagogy, kteří se věnují podobnému či stejnému oboru. Řada z nich se stala dokonce mými přáteli a někteří z nich dokonce i nejbližšími přáteli. Na druhé straně jsou tu ale i tací, se kterými spolupracuji ne příliš často, avšak spolupráce mezi námi je, dá se říct, bezproblémová. Občas dochází k menším problémům, ale všechno se dá v klidu vyřešit.

7) Učíte anglický jazyk, proč právě tento předmět?

Angličtinu jsem měla opravdu ráda již od dětství, prakticky od prvního kontaktu s ní. V průběhu studií na vysoké škole jsem brigádně doučovala. V rámci tohoto učení jsem se setkala i s jedním z členů pedagogického sboru tady z gymnázia. Byla mi nabídnuta pozice učitelky angličtiny právě na gymnáziu Jiřího Wolкера. Původně se mělo jednat o „záskok na zkoušku“.

Řekla jsem si proč ne a zkusila to. Jak jsem již řekla, nikdy jsem neuvažovala nad tím, že bych byla učitelka, ale tato práce mě tak pohltila a začala mě navíc i bavit, že jsem u ní zůstala až doteď.

8) Poradila byste studentům, jak zefektivnit sebevzdělávání v oblasti jazyků?

Jsem zastáncem myšlenky, že nejefektivnějším způsobem, jak se naučit daný jazyk, je jednoduše vycestovat – v případě angličtiny do jakékoliv anglicky mluvící země. Ideální je strávit v zahraničí alespoň 3 až 4 měsíce nebo klidně i celý rok. Zkrátka čím delší dobu, tím lépe. Spousta studentů se skvěle učí i za pomoci nejrůznějších videoher, filmů, seriálů nebo hudby. Zároveň znám ale i celou řadu lidí, kteří si jazyk osvojili, aniž by přišli do kontaktu s rodilým mluvčím, proto si dovoluji říct, že žádný univerzální recept neexistuje, každý si musí najít to své.

9) Jak se podle Vás změnil přístup studentů k výuce, když srovnáte roky Vašeho studia a současnost?

Myslím si, že se přístup obecně vůbec nezměnil. Vše záleží na lidech. Někdo má v povaze být pracovitý, pracuje na sobě dennodenně a na druhé straně jsou studenti, kteří vše berou tak nějak ležérně. Řekla bych, že to tak bude vždy, bez ohledu na to, co se člověk učí.

10) Co děláte ve svém volném čase?

Volného času mám velmi málo, když už ale nějakou chvíli volna mám, trávím ji většinou se svým synem, sportuji, nejraději se věnuji plavání a tenisu. Velmi ráda také cestuji.

11) To nebo to?

- a. *Léto nebo zima?*
Léto.
- b. *Slané nebo sladké?*
Slané.
- c. *Sukně nebo kalhoty?*
Kalhoty
- d. *Kniha nebo film?*
Ideálně oboje, ale spíše kniha.
- e. *Zahraničí nebo Česká republika?*
Zahraničí.
- f. *Jste ranní ptáče nebo noční sova?*
Vzhledem k tomu, že spím minimálně, tak oboje.

- g. *Ovoce nebo zelenina?*
Zelenina

12) Když se vrátíme zpět ke gymnáziu, co se Vám jako první vybaví, když se řekne gymnázium Jiřího Wolкера?

Hodně práce, hodně dobré nálady a v neposlední řadě i výborná atmosféra, která panuje všude kolem.

A na závěr, chtěla byste něco vzkázat našim čtenářům?

Studentům tohoto gymnázia bych chtěla vzkázat jediné, ať si tato studentská léta užívají co nejvíce. Nic podobného se již nikdy opakovat nebude. Samozřejmě, že škola je důležitá, ale celý život není jen o studiu, proto bych si přála, aby se snažili veškerý svůj čas využít na maximum.

Post skriptum

Tento měsíc jsme pro vás v pravidelné rubrice Post skriptum vyzpovídali MgA. Martinu Drmolovou, která může být některým studentům známá například pro organizaci jejich tanečních kurzů ve druhém ročníku a také díky vedení městského kulturního klubu Duha.

Ve kterých letech jsi studovala na Gymnáziu Jiřího Wolкера?

Maturovala jsem v roce 1996 a studovala jsem tam čtyři roky.

Kdo byl tvůj třídní učitel?

Tady to už bude složitější. Já jsem nastoupila na gymnázium, byla jsem tam dva roky a mojí třídní učitelkou tehdy byla paní profesorka Jančíková.

Pak jsem vážně onemocněla, byla jsem nějakého půl až tři čtvrtě roku doma a do třetího ročníku jsem nastupovala do jiné třídy, kde byla třídní učitelka paní profesorka Juráková.

Jak vzpomínáš na gymnázium?

Já mám více vzpomínek na tu druhou třídu, kde jsme byli partička s kluky, čtyři kluci a já, a bylo to období, kdy jsem se potřebovala nějak od ostatních vymykat, odlišovat se od nich. Když se podívám teď na naše třídní skupinové fotky, tak tam jsou normálně oblečené děti a do toho já s těmi kluky v černé barvě a s barevnou vestou. Tohle mi zpětně přijde celkem úsměvné. A pak si samozřejmě vzpomínám na nějaké hlášky kantorů, na chvíle, kdy profesor Provazník po nás házel klíči, houbou. Ale všechno to bylo v dobrém, nebylo to míněno špatně. A teď si uvědomuju, že na těch hláškách se mi líbilo to, že to bylo lidské, že tím dali najevo, že nejsou žádní stroje. Já ten gympl mám potom s sebou spojený i tak, že jsem tam i nějakou dobu učila.

Co jsi učila?

Rétoriku, měla jsem jenom maturitní třídy.

Jak probíhá hodina rétoriky?

Úplně jinak než normální. Tehdy na to studenti vůbec nebyli zvyklí, navíc to byly odpolední hodiny, takže je to ze začátku nebavilo. Ale jak jsou už teď na vysoké škole nebo mají nějakou jinou práci, tak za mnou chodí a mám zpětné reakce, že jim to velmi pomohlo. Ten důvod vzniku byl, že vedení školy potřebovalo, aby studenti uměli u zkoušek i mluvit. A proto ty hodiny byly úplně jiné, my jsme zrušili lavice, měli jsme různá témata, o kterých jsme debatovali, a studenti museli nějak argumentovat. Museli se představit, vést osobní pohovor jako na vysoké škole. Takže hodina bez psaní, bez ničeho, celé to bylo jenom o mluvení, o tom, jak stát, jaké mít vystupování, jakou mít nonverbální komunikaci, jak to působí na člověka, co mít na sobě.

Když se vrátím zpátky, tak kam jsi šla po maturitě?

Po maturitě jsem šla na Janáčkovu akademii múzických umění, takže mně se maturita dělala velice lehce, protože tam talentové zkoušky probíhají v únoru. Čili já jsem v březnu věděla, že jsem přijata. A tam jsem studovala pět let divadelní fakultu.

Jak probíhá studium na JAMU?

Oproti jiným vysokým školám je

to jiné v tom, že nás v ročníku bylo pouze patnáct (a během těch pěti let jsme se ještě navíc scvrkli na dvanáct), takže jsme byli opravdu velice úzká skupina. Učí se tam teoretické předměty, což jsou dějiny divadla, čtení scénářů, kdy musíš vědět, kde co kdo řekl nebo udělal nebo například v jaké části se porušuje zásada jednoty místa, času a děje. A potom tam byly i předměty jako akrobacie, moderní tanec, loutkoherectví a z těch často říkám nějaké historky, protože ty se nedají zapomenout.

Jak ses potom dostala na Duze?

Já jsem ještě hned po škole, protože jsem krom dramatické výchovy vystudovala i speciální pedagogiku, učila na zvláštní škole pro děti, co trpěly nějakou dysfunkcí. Tam jsem byla rok, potom jsem šla na mateřskou dovolenou a potom se uvolnilo místo na Duze. Já si vždycky říkám, že mám v životě takové náhody, dobré náhody, jako třeba když ke mně přišla tahle nabídka. Mně se to zalíbilo, začala jsem to dělat a jsem tam vlastně doteď.

Jak velký je v Prostějově zájem o kulturu? Roste třeba v průběhu těch let?

Záleží, jak o co. Za tu dobu, co jsem já na Duze, jsme vymysleli Prostějovské léto, Prostějovskou zimu, akce, které vůbec nebyly. Původně

jsme začínali v parku za hradbami a byli jsme rádi, když se nám tam sešlo 30 lidí. A až postupně se to rozrostlo na tu situaci dnes, kdy tam chodí 3000 až 4000 lidí. Jestli zájem o kulturu roste, to já nedokážu říct, protože pokud je to zadarmo, tak lidi přijdou. Mám strach o to, že pokud bychom na ty koncerty dali třeba nějaké vstupné, tak že nebude tak velká účast. Když se budu pohybovat vyloženě mezi lidmi, kde o tu kulturu vážný zájem je, což je třeba Wolkerův Prostějov, kam jezdí lidé z celé České republiky, tak tam zájem neklesá. Ale co se týče Prostějova, to si netroufnu říct.

Máš nějakou oblíbenou knížku, film, zpěváka?

Asi ne, já jsem nikdy nepreferovala něco, co jsem měla ráda. Vzhledem k tomu, že jsem v dětství vyrůstala ještě za socialismu, tak navíc kapel moc nebylo, takže si pamatuju, že prvním mým oblíbeným byl Pavel Horňák, pak kapela Team a od toho následně Palo Habera. Potom po revoluci jsem milovala Jesus Christ Superstar a teď už poslouchám cokoliv. Ono i to moje povolání to potřebuje, protože musím mít přehled jak o těch mladších, tak o těch starších hudebnících, abych věděla, co teď letí. Co se týče filmu, jako žena mám samozřejmě ráda sladárny a romantiky, ale oblíbený film asi nemám. A v knihách je to trochu naopak, tam

mám ráda thrillery a kriminálky, ale zase nemám nějakou oblíbenou, ke které bych se opakovaně vracela.

Jsou teď nějaké kulturní plány pro Prostějov?

Hlavní akce, co teď bude, je vynášení smrtky, kde to zatím bude ještě více v režii škol, protože u těchto akcí se musí tak tři čtyři roky počkat, než se uchytí. Jinak si myslím, že co se týče kultury, tak Prostějované jí mají hodně. Když vezmu, co se všechno dělá, tak od června do srpna mají co 14 dní nějakou akci na náměstí. Teď od května je tam beach volejbal, pak Wolkerův Prostějov a potom další. A přiznám se, že teď ani nemám nápady, co by se mělo udělat nového, nebo zda by mělo přijít něco nového. Já si myslím, že to stačí, ale pokud by měl někdo nějaký nápad, těm se nikdo nebrání. A klidně můžou lidé i z řad studentů přijít a říct mi ho.

Jak vznikla ta myšlenka tanečních?

Se mnou se už o tom tehdy bavila bývalá náměstkyně primátora Mgr. Ivana Hemerková, já jsem pak bohužel onemocněla a nemohla jsem se toho chopit. Shodou okolností tenkrát přišla za mě jako náhrada na půl roku Zuzka Kožnářková, se kterou jsme se skamarádily. A ta se tuhle myšlenku snažila nějak rozvinout. Já když jsem se

potom vrátila, tak jsem se snažila tu myšlenku nějak dotáhnout do konce. Od té doby běží taneční, dali jsme do nějaké podoby věneček, aby vážně působil jako velkolepá akce. Co mě strašně těší je, jakou popularitu si ty taneční vybudovaly, že v poslední době máme i kurzy, které, co se týká množství, skoro nedokážeme pojmout. Na jedné straně nás to těší, na druhé se bojím, jak to bude vypadat dál.

Máš nějaké osobní plány do budoucna?

Mám plány teď hlavně okolo takového poloamatérského divadla, na kterém se podílím a kde v březnu máme mít premiéru nové hry. Jinak samozřejmě plány v rodině, aby byla spokojená a šťastná, ale to mají asi všichni.